

Arrest

nr. 293 948 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 november 2020. Op diezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitisch moslim zijn. U weet niets van uw leeftijd maar volgens uw moeder was u 15,5 jaar oud toen u aankwam in België. U werd geboren in het dorp Turani, district Baghlan-e Jadid, provincie Baghlan. Toen u nog heel jong was bouwde uw vader een eigen winkel recht tegenover jullie huis. Hij verkocht onder meer kauwgom en kinderspullen, alsook wat voedsel en sigaretten. U ging nooit naar een gewone school maar wel naar de madrassa (Koranschool) in de moskee van uw dorp. De Taliban had immers de controle over uw dorp, en sprak slecht over gewoon onderwijs. In het jaar 1393 (Gregoriaanse kalender: 2014-2015) verliet uw broer [W.] (CG: xx, OV: xx) Afghanistan omdat de Taliban hem wilde rekruteren voor de jihad (heilige oorlog). Na onder meer een verblijf van zeven maanden in Turkije kwam hij op 1 september 2015 aan in België en diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 april 2017 kreeg uw broer de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wegens de mate en ernst van het toenmalige willekeurige geweld in uw regio van herkomst. Aan zijn problemen met de Taliban werd evenwel geen geloof gehecht.

Toen uw vader oud werd en uw broer er niet meer was zei uw vader dat u zijn winkel moest beheren. Vanaf dan ging u 's ochtends naar de madrassa om te studeren en te bidden, en na het ontbijt naar de winkel. Eén week voordat u Afghanistan verliet kwam er een groot konvooi van het Afghaanse leger naar uw dorp. Een drietal soldaten kwam destijds naar uw winkel om water en sigaretten te kopen. Een dertigtal minuten later kwam één van de ouderen van uw dorp naar uw winkel en vroeg hij waarover u en de soldaten spraken. U zei dat ze enkel iets kochten waarna de oudere weer wegging. Die avond sloot u uw winkel en ging u naar huis. Toen u net thuiskwam vroeg uw vader u om samen te gaan bidden in de moskee. Wanneer u en uw vader weer naar huis gingen stonden er twee Talibanstrijders op motorfietsen voor de deur van jullie huis. Ze zeiden dat jullie opgeroepen werden door een Mawlawi en namen jullie mee naar een madrassa in het dorp Dak. Daar aangekomen bleek de Mawlawi in kwestie echter niet aanwezig, en kregen jullie te horen dat jullie opnieuw zouden opgeroepen worden. Terwijl jullie terug naar huis wandelden vroeg uw vader u of u iets verkeerd had gedaan, maar had u hier geen idee van. De volgende ochtend toen u uw winkel opende vond u een brief en bracht u deze meteen naar uw vader. Uw vader zei dat hij het zou laten lezen door een buur, en dat u intussen terug naar de winkel moest gaan. Ongeveer een uur later kwam uw vader naar de winkel en zei hij u dat u naar het huis van uw maternale oom in Dak moest gaan en daar moest blijven tot hij zou komen. Ook zei hij dat u via de velden moest wandelen, wat u deed. Tegen de avond kwam uw maternale oom thuis en vroeg hij u of alles oké was. U zei dat uw vader u naar daar had gestuurd en dat u daar moest blijven, maar vertelde niets over uw problemen met de Taliban. Ongeveer een uur later kwam uw vader eveneens naar het huis van uw maternale oom en zei hij dat u dezelfde brief had ontvangen als uw broer, [W.]. Uw vader zei dat hij rondvraag had gedaan in het dorp en hoorde dat u water en sigaretten had verkocht aan het leger. In de nacht die hierop volgde waren er zoals gewoonlijk gevechten tussen de Taliban en de overheid, waarbij enkele Talibanleiders om het leven kwamen. De Taliban beschuldigden u ervan een verklikker of spion te zijn, en uw vader vreesde dat u vermoord zou worden zoals met alle mensen gebeurde die zo'n brief kregen. Vervolgens beloofde uw maternale oom om u het land uit te sturen zoals uw broer [W.], en ging uw vader naar huis. Na het avondeten gaf uw oom u tweeduizend Afghani en kwam er een auto naar zijn huis. Hij zei dat u moest doen wat deze chauffeur u vroeg, waarna u naar Kabul werd gebracht. Van Kabul reisde u verder in groep naar Nimroz, waar u contact opnam met uw familie en van uw vader te horen kreeg dat uw winkel opgeblazen werd door de Taliban.

Via Nimroz stak u illegaal de grens over met Iran, waarna u verder reisde naar Turkije. Daar bleef u ongeveer acht maanden en werkte u ook een tijdje. Vervolgens reisde u verder via Griekenland naar Bosnië, Servië, Italië, Frankrijk en België. In totaal was u ongeveer één jaar onderweg. Op 17 november 2020, de dag dat u aankwam in België, diende u meteen een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw broer [W.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Bij uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 november 2020 zei u immers dat u zestien jaar oud was (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 26 november 2020 door het AZ Sint-Jan Brugge-Oostende AV (Campus Brugge, Dienst Radiologie – Medische beeldvorming, Ruddershove 10, 8000 Brugge), bleek echter dat u reeds meerderjarig zou zijn, met een vermoedelijke leeftijd van 20,48 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar (zie beslissing van de Dienst Voogdij in administratief dossier). Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal (CGVS) verklaarde u dan weer dat u vijftien of vijftien en half jaar oud was toen u hier aankwam, oftewel nog jonger dan u eerder bij de DVZ beweerde. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste blijft volhouden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat.

Ten tweede bleken uw verklaringen op diverse punten tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer, [T. W.] (CG: xx, OV: xx). Zo stelde uw broer dat uw familie gronden heeft in Afghanistan, meer bepaalde twee of drie jerib (min of meer 50 are) waar uw vader tarwe op teelde indien er genoeg regen was (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.5, 15). U daarentegen verklaarde dat uw vader enkel een eigen huis had en helemaal geen gronden (CGVS p.4, 5), wat op zijn minst merkwaardig is. Ook gaf uw broer aan dat hij eerst naar een gewone school ging en nadien naar een madrassa of Koranschool in het dorp Dak, omdat er in jullie eigen dorp (Turani) geen madrassa was (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.15-16). U verklaarde vreemd genoeg dan weer dat er wel een madrassa of Koranschool was in uw dorp, waar uzelf naartoe ging (CGVS p.5), en beweerde daarenboven dat ook uw broer naar diezelfde madrassa ging (CGVS p. 23). Geconfronteerd met uw broers verklaring dat hij naar een madrassa in Dak ging, stelde u eenvoudigweg dat hij eerst in dezelfde madrassa als u (in jullie eigen dorp) studeerde maar dan hij een tijdje later naar de madrassa in Dak gebracht werd (CGVS p.23). Uw broer vermeldde echter nergens tijdens zijn uitgebreide onderhoud op het CGVS dat hij van madrassa veranderde (zie gehoorverslag broer), en dit terwijl zijn asielmotieven zich net centreerden rond zijn verklaarde studie in een madrassa en het feit dat hij daar zou gerekruteerd door de Taliban voor de jihad. Bovendien verklaarde uw broer dat uw vader jullie huis diende te verkopen om zijn vertrek uit Afghanistan te financieren en dat jullie nadien een huis huurden (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.4), waartegenover u beweerde altijd in hetzelfde huis, de eigendom van uw vader, gewoond te hebben (CGVS p.4) en helemaal niets vermeldde over een zogenaamde verkoop. Het hoeft geen betoog dat dergelijke discrepanties zowel uw eigen geloofwaardigheid als die van uw asielmotieven wederom aantasten, en ook de bedrieglijkheid van uw broers asielmotieven opnieuw bevestigen.

Ten derde zijn een aantal van de door u beschreven gebeurtenissen die deel uitmaken van uw asielrelaas weinig aannemelijk te noemen, en sprak u zichzelf op verschillende punten tegen. Zo stelde u onder meer dat er, nadat enkele Afghaanse soldaten sigaretten en water in uw winkel kwamen kopen, een oudere van het dorp naar u toekwam om te vragen waarover u met hen sprak (CGVS p.14, 17). Gevraagd wie deze oudere was, antwoordde u echter opmerkelijk genoeg dat u hem niet kende omdat er “veel ouderen in uw dorp zijn” (CGVS p.17), wat niet kan overtuigen. Verder gaf u aan dat u en uw vader diezelfde avond tegengehouden werden door twee Talibanleden op de terugweg van de moskee, die jullie zeiden dat jullie opgeroepen werden door een zekere Mawlawi of religieus geleerde (CGVS p.14, 17). Toen deze Talibanleden u en uw vader vervolgens meenamen naar de madrassa van het dorp Dak, bleek deze Mawlawi zelf echter helemaal niet aanwezig, waarna jullie weer mochten beschikken (CGVS p.14, 18). Dat een Mawlawi twee (andere) Talibanleden de opdracht zou geven om u en uw vader naar hem toe te brengen maar zelf niet aanwezig zou zijn op de afspraak, houdt geen enkele steek en is niet geloofwaardig. Daarbij stelde u eerst dat één van deze Talibs jullie zei dat jullie morgen moesten terugkomen (CGVS p.14), terwijl u later plots verklaarde dat jullie moesten teruggaan wanneer jullie opnieuw opgeroepen werden, maar dat er niets gezegd werd over wanneer precies (CGVS p.18). Ook gaf u aan dat uw vader u, toen jullie van de madrassa in Dak weer naar huis wandelden, vroeg of u iets verkeerd had gedaan, maar dat u aan niets kon denken en zei dat dit niet het geval was (CGVS p.18). Het gegeven dat er diezelfde dag enkele soldaten water en sigaretten in jullie winkel waren komen kopen, iets wat nog nooit eerder was gebeurd (CGVS p.17), en dat u hierover ook nog specifiek aangesproken werd door een oudere van het dorp (CGVS p.14, 17), viel u blijkbaar vreemd genoeg niet te binnen. Al even bedenkelijk is uw verklaring dat er de volgende dag een brief van de Taliban werd afgeleverd bij uw winkel, die u vervolgens naar uw vader zou gebracht hebben die hem op zijn beurt liet lezen door een

buur (CGVS p.15, 18-19). U weet echter niet waar deze brief momenteel is en of hij nog steeds bij uw vader is, omdat u uw vader dit kennelijk nooit hebt gevraagd (CGVS p.19). Dat uw vader u nooit meer iets over deze brief zou verteld hebben, en u er ook geen kopie of foto van hebt of kan voorleggen (CGVS p.19), doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ook het feit dat uw vader u na het ontvangen van deze brief helemaal alleen, te voet via de velden, naar het huis van uw maternale oom in Dak zou gestuurd hebben, is op zijn minst twijfelachtig te noemen. U en uw vader werden de avond voordien immers nog meegenomen naar Dak door twee Talibanstrijders omdat jullie opgeroepen werden door een zekere Mawlawi, waardoor uw vader u met andere woorden helemaal alleen 'in de richting van de vijand' stuurde. Bovendien verklaarde u dat uw vader u diezelfde avond achterna kwam naar het huis van uw oom (CGVS p.15, 20), wat een opvallend weinig doordachte handeling is waarmee hij de Taliban net riskeerde naar u toe te lokken. Voorts is het opmerkelijk dat uw oom amper een uur na de komst van uw vader, en een gesprek waarin besloten werd dat u beter het land verliet, u reeds wist te laten ophalen door een chauffeur die u meteen naar Kabul bracht (CGVS p.21). Dat uw oom uw vertrek in slechts een uur tijd wist te regelen, plaats evenzeer vraagtekens naast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tenslotte kunnen ook uw verklaringen over de bomexplosie bij uw winkel, die de Taliban zou veroorzaakt hebben nadat u uw dorp reeds had verlaten, niet overtuigen. Het feit dat uw vader u, toen u hem opbelde vanuit Nimroz, enkel zou gezegd hebben dat jullie winkel werd opgeblazen, "niets anders", omdat u geen belwaarde meer had (CGVS p.8), is weinig geloofwaardig. U had (hebt) immers nog steeds contact met uw vader, ook vanuit België, meer bepaald via uw broer [W.] (CGVS p.9). U had met andere woorden de gelegenheid om uw vader meer vragen te stellen over deze explosie, wat u vreemd genoeg nooit deed. Andersom had ook uw vader de kans om u hier meer over te vertellen, wat hij eveneens niet deed. U weet immers niet wat voor bom er bij de winkel geplaatst werd, hoe de Taliban die daar zou geplaatst hebben, of de winkel volledig vernield werd of niet, of er nog andere gebouwen beschadigd raakten, of er mensen gewond raakten of om het leven kwamen (CGVS p.8-9). Zelfs op de eenvoudige vraag of uw vader nog naar de winkel ging kijken na deze explosie, kon u geen enkel antwoord geven. Het excuus dat u sindsdien "altijd onderweg was en niet veel met hem kon spreken" (CGVS p.9), is hierbij niet aannemelijk.

Ten vierde bleken uw verklaringen op het CGVS opvallend afwijkend van hetgeen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde. Gevraagd naar een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan, verklaarde u bij de DVZ immers dat er in uw dorp zeer veel soldaten waren, dat u aan één van hen een pakje sigaretten verkocht en dat iemand dit aan de Taliban vertelde. Ook zei u dat de Taliban vervolgens naar uw dorp kwam, maar niet specifiek naar uw huis, en dat uw vader u daarna naar uw oom stuurde. Kort daarna blies de Taliban uw winkel op, waarna u uit Afghanistan vluchtte (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Dat u destijds helemaal niets vermeldde over het gegeven dat u en uw vader door twee Talibanleden werden tegengehouden nabij jullie huis en meegenomen naar de madrassa in de Dak, zoals u ten overstaan van het CGVS uiteenzette (CGVS p.14, 17-18), en daarentegen stelde dat de Taliban enkel naar uw dorp maar niet specifiek naar uw huis kwam, is onbegrijpelijk. Geconfronteerd met deze bevindingen, kon u hier vanzelfsprekend ook geen logische uitleg aan geven. Dat de tolk of interviewer van de DVZ u misschien niet verstonden of u hen mogelijks niet begreep of teveel in de war was (CGVS p.18), kan niet aannemelijk geacht worden. Het verslag van het interview bij de DVZ werd u immers voorgelezen en u bevestigde dat deze verklaringen juist waren (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Toen u aan het begin van het onderhoud bij het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had bij dit interview verklaarde u bovendien dat dit niet het geval was. Wel beweerde u dat u de tolk destijds niet 100% goed en duidelijk kon verstaan, hoewel het interview in het Pashtu, uw moedertaal, plaatsvond (CGVS p.3). Nergens uit de notities van de DVZ blijkt echter dat u problemen had om de tolk te begrijpen, en bovendien verklaart een eventueel probleem met het begrijpen van de tolk nog steeds niet waarom u bij de DVZ zou aangeven dat de Taliban niet specifiek naar uw huis kwam, maar aan het CGVS plots zou verklaren dat u persoonlijk werd meegenomen door diezelfde Taliban. Dat andersom de tolk bij de DVZ u dermate verkeerd zou begrepen hebben of slecht verstond en dit volledig verkeerd vertaald zou hebben (CGVS p.18), is evenmin geloofwaardig. Ook de uitleg dat u bij de DVZ niets zei over het feit dat u en uw vader meegenomen werden door twee Talibanleden naar een zekere Mawlawi, "omdat ze u geen specifieke vragen stelde" maar "grote vragen" (CGVS p.19), raakt kant noch wal. De vraag bij de DVZ luidt immers duidelijk om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Dat er bij de DVZ geen tijd noch ruimte is om alle details te vermelden, en dat hier evenmin op doorgevraagd wordt door de interviewers van dienst, moge duidelijk zijn. Het slaat echter nergens op dat u een incident met de Taliban dat u persoonlijk overkwam, en dat de kern van uw asielmotieven beslaat, zomaar achterwege zou laten in de samenvatting van uw problemen. U werd bij de DVZ bovendien nog gevraagd om wat specifieker uit te leggen wat voor problemen u kreeg, en of u een goede samenvatting had gegeven van de voornaamste gebeurtenissen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Dat u van deze gelegenheid geen gebruik maakte, hierop duidelijk antwoordde dat dit "alles" was, en desondanks de schuld wat betreft het ontbreken van dit element tracht van u af te schuiven, zegt wederom genoeg over zowel uw eigen

geloofwaardigheid als die van uw asielmotieven. Daarenboven zei u bij de DVZ eveneens helemaal niets over de brief die u kreeg van de Taliban, iets wat u alweer gemakshalve probeerde weg te wuiven met het argument dat u hier geen vragen over gesteld werden (CGVS p.20). Het feit dat u het ontvangen van deze brief wel vermeldde ten overstaan van het CGVS omdat u er vragen over gesteld werden, klopt overigens niets. U vermeldde deze brief immers spontaan toen er gevraagd werd naar de bomexplosie bij uw winkel (CGVS p.8), alsook nogmaals uit eigen beweging tijdens uw vrije relaas (CGVS p.15). Dat u dit daarentegen helemaal niet deed bij de DVZ hoewel u hier duidelijk de kans toe kreeg, haalt uw geloofwaardigheid een zoveelste maal onderuit. Voorts zei u bij de DVZ eveneens niks over een gevecht in uw dorp dat plaatsvond de nacht nadat deze Afghaanse soldaten in uw winkel waren geweest, waarbij Talibanleiders gedood werden en waardoor u beschuldigd werd van een verklikker of spion te zijn (CGVS p.15), en bleef u zich ook wat dit betreft achter hetzelfde vergeefse argument verschuilen (CGVS p.20). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u bij uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die plaatsvond in het Kleine Kasteeltje op 17 november 2020 en waar u zich zoals eerder aangehaald onterecht minderjarig verklaarde, aangaf dat u Afghanistan had verlaten omwille van rekrutering door de Taliban (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 'motief voor de immigratie naar België'). Ook dit staat volledig haaks op uw huidige bewering dat de Taliban u, wegens het bezoek van enkele soldaten in uw winkel en de daaropvolgende dood van enkele Talibanleiders bij gevechten in uw dorp, beschuldigde van spionage tegen hen en dat ze u om die reden dreigden te doden (CGVS p.19). Meer nog, gevraagd of u ooit problemen van (pogingen tot) rekrutering had ervaren, stelde u dat dit niet het geval was omdat u niet slaagde voor het examen dat ze daarvoor afnemen in de madrassa (CGVS p.23-24). De Taliban probeerde u ook nooit te rekruteren in plaats van uw broer, [W.], die volgens u eerder om die reden uit Afghanistan vluchtte, omdat u naar eigen zeggen nog erg jong was in die tijd (CGVS p.24). Gewezen op het feit dat u bij uw aanmelding nochtans naar rekrutering door de Taliban verwees als reden voor uw komst van Afghanistan naar België, probeerde u zich hier wederom op wel erg eenvoudige wijze vanaf te maken. Zo beweerde u namelijk frappant genoeg dat u deze vraag niet gesteld werd en dat men enkel vroeg waar u vandaan kwam en hoe oud u was, hetgeen echter nergens op slaat gelet op de standaard fiche die bij elke (althans verklaarde) niet-begeleide minderjarige vreemdeling, weliswaar in meerdere of mindere mate, wordt ingevuld. Dat dit eveneens een misvatting tussen uzelf en de tolk of interviewer zou betreffen, wordt gelet op het wezenlijke verschil in verklaringen, alsook de hierboven reeds vastgestelde reeks aan inconsistenties en tegenstrijdigheden, niet aannemelijk geacht.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er aan de door u voorgehouden problemen met de Taliban geen geloof worden gehecht, en heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde documenten, uw taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw broer [W.], kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Zij kunnen immers louter uw Afghaanse nationaliteit, identiteit en herkomst, alsook de familieband met [T. W.] (CG: xx, OV: xx), ondersteunen, elementen die weliswaar en vooralsnog niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve moet nog worden aangestipt dat het loutere feit dat het CGVS in hoofde van uw broer [W.] overging tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet betekent dat er ook aan u automatisch een beschermingsstatus moet worden toegekend. Immers heeft de asielprocedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient daarom op individuele merites te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e Jadid, provincie Baghlan, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Doorheen haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich op schending van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij hekelt ten eerste het verwijt van de commissaris-generaal dat ze geen bijkomende informatie kan verstrekken met betrekking tot de gevolgen van de machtsovername door de taliban. Ze ziet echter niet in hoe ze vooreerst elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. De situatie in Afghanistan is op heden nog zeer onduidelijk. Het is geen evidentie om contacten te leggen, laat staan bewijzen te verzamelen. Tot op heden is het geen evidentie om stukken via de post uit Afghanistan bezorgd te krijgen. De commissaris-generaal heeft zelf beslist om gedurende maanden geen beslissing te nemen omdat de situatie voor haar evenzeer onduidelijk was. Feit is dat het aan de commissaris-generaal behoorde om haar hierover uit te nodigen, hetzij schriftelijk dan wel via een nieuw verhoor, teneinde hieromtrent standpunt in te nemen. Het getuigt geenszins van behoorlijk bestuur om haar zomaar voor voldoende feiten te plaatsen.

2.3. De verzoekende partij volhardt dat ze steeds de waarheid heeft verteld. Ze stelt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit rechtspraak van de Raad om haar punt te onderbouwen. Ze citeert tevens uit het “*Handbook on Procedures and Criteria for determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”.

2.4. Ze brengt vervolgens naar voor dat door de commissaris-generaal onvoldoende rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd. Ze stelt dat uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat er geen rekening werd gehouden met haar leeftijd. Ze was amper 16 jaar toen ze Afghanistan verliet. Ze gehoorzaamde haar familie en voerde uit wat men haar oplegde. Ze stelde zich hier geen vragen bij en dit zou ook niet getolereerd worden.

2.5. Ze wijst erop dat ze alles verteld heeft wat ze wist. Meer kan ze niet vertellen. Ze wijst erop dat zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat haar relaas weinig aannemelijk zou zijn. Ze wijst er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, deze incoherenties geenszins de kern van haar asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten.

2.6. Ze stelt verder dat er niet kan ontkend worden dat ze een risicoprofiel heeft. Ze dient immers beschouwd te worden als behorende tot een sociale groep van jonge verwesterde Afghanen, op zich een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de taliban en binnen de gemeenschap. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en een arrest van de Raad waarmee ze het begrip 'verwestering' uitlegt en stelt dat verwesterde personen het risico lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat deze personen kunnen worden gezien als besmet en er ook een *stigma of failure* op hen rust.

2.7. Ze is ook de mening toegedaan dat haar minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Ze citeert de Europese kwalificatierichtlijn en stelt dat ze coherente verklaringen aflegde die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, is ze van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat "het voordeel van de twijfel haar zou profiteren".

2.8. De verzoekende partij meent tevens aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Ze citeert hiervoor uit en verwijst naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze stelt dat er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat ze gelet op de veiligheidssituatie, haar jonge leeftijd, haar beperkte scholing en het gegeven dat ze alleen dient te reizen een groter risico loopt op het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst. Ze voert eveneens aan dat de situatie zonder twijfel bijzonder ernstig is en dat deze informatie aantoont dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is. De veiligheid van de burgers kan aldus niet gegarandeerd worden. Bijgevolg is haar terugsturen naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.9. De verzoekende partij vraagt te oordelen dat ze aantoont dat de bescherming van het land waarvan ze de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een specifieke sociale groep of haar politieke overtuiging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en haar bijgevolg de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, ondergeschikt te oordelen dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en bijgevolg stellen dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.10. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- RTBF, "*L'Afghanistan aux mains des talibans : panique à Kaboul, les nouveaux maîtres sèment la terreur, les Afghans fuient*", 16 août 2021;
- VN, "*Violences contre les civils en Afghanistan : record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021*", 26 juillet 2021;
- De Tijd, "*Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers*", 16 augustus 2021;
- CGVS, "*OPSCHORTING BESLISSINGEN AFGHANISTAN*", 16 augustus 2021;
- UNHCR, "*Position on Returns to Afghanistan*", 17 augustus 2021;
- VRT NWS, "*Regering komt met nieuwe cijfers: ons land evacueert zo'n 470 Belgen en verwanten uit Afghanistan*", 18 augustus 2021;
- VRT NWS, "*'Burgeroorlog in Afghanistan is nu onvermijdelijk', NAVO en VS vragen taliban om offensief te stoppen*", 10 augustus 2021;
- The New York Times, "*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*", 17 augustus 2021;
- The Journal, "*Fears grow Taliban are breaking promises to pardon opponents*", 20 augustus 2021;
- RTBF, "*Afghanistan: les talibans affirment avoir pris le contrôle de certaines parties de l'aéroport de Kaboul*", 27 août 2021;

- VRT NWS, “Regering na stoppen evacuatie: “Info gekregen dat aanslag dreigde”, België contacteert mogelijke achterblijvers”, 26 augustus 2021;
- RTBF, “Afghanistan : au moins 85 morts dans le double attentat à l’aéroport de Kaboul”, 27 août 2021;
- Le Soir, “Double attentat à Kaboul: au moins 90 morts, les Etats-Unis «ne se laisseront pas intimider»”, 27 août 2021;
- RTBF, “Afghanistan: quel risque terroriste représentent l’Etat islamique et Al-Qaida face aux talibans?”, 26 août 2021.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Turani, district Baghlan-e Jadid in de provincie Baghlan. De verzoekende partij verklaart uit Afghanistan gevlucht te zijn daar de taliban een dreigbrief achtergelaten hebben omdat zij in haar winkel water en sigaretten aan drie soldaten verkocht had. De taliban beschuldigden haar ervan een verklikker of spion te zijn daar er bij een gevecht tussen de taliban en het Afghaans nationaal leger leden van de taliban omgekomen zijn. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara, een kopie van de taskara van haar vader en een kopie van de Belgische verblijfstitel van haar broer W.

De taskara van de verzoekende partij en haar vader kunnen immers enkel de nationaliteit, identiteit en afkomst van haar en haar vader aantonen. Deze worden in deze stand van zaken niet betwist door de commissaris-generaal.

De verblijfstitel van haar broer toont enkel aan dat deze persoon in België verblijft, maar ondersteunt op geen enkele wijze het door haar naar voor gebrachte vluchtrelaas.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- de vaststelling dat ze zich onterecht als minderjarige voordeed bij haar aankomst in België en dit blijft volhouden tijdens haar persoonlijk onderhoud, haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
- haar verklaringen op diverse punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar broer bij zijn verzoek om internationale bescherming en dergelijke discrepanties zowel haar eigen geloofwaardigheid als die van haar asielmotieven aantasten;
- een aantal van de door haar beschreven gebeurtenissen die deel uitmaken van haar asielrelaas weinig aannemelijk zijn en op zich op verschillende punten elkaar tegenspreken;
- haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken opvallend afwijken van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal;
- ze bij de aanmelding bij de DVZ verklaarde dat ze Afghanistan heeft verlaten omwille van een gedwongen rekrutering door de taliban maar dit volledig haaks staat op haar eerder afgelegde vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij meermaals in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad. De verzoekende partij dient er echter aan te worden herinnerd dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel moet worden beoordeeld. Haar verwijzingen naar deze rechtspraak is dus niet dienstig.

De verzoekende partij stelt verder dat ze steeds de waarheid heeft verteld en volhardt daar ook in. Met een dergelijk eenvoudig en simplistisch verweer slaagt ze er geenszins in de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

De verzoekende partij voert verder aan in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar jonge leeftijd. Ze stelt dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming rekening dient worden gehouden met zijn intellectuele vermogens en psychologische stoornissen. Wat betreft haar jonge leeftijd dient te worden vastgesteld dat het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij op 26 november 2020 heeft uitgewezen dat de verzoekende partij de leeftijd had van 20,48 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. Hieruit volgt dat de verzoekende partij, aangezien ze ongeveer één jaar onderweg is geweest naar België, ten tijde van haar vertrek ongeveer 17,88 jaar oud was en dus de meerderjarige leeftijd bijna had bereikt. Ze had tevens minstens de meerderjarige leeftijd bereikt bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en tijdens haar persoonlijk onderhoud. Van een meerderjarige verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij juiste, correcte en eensluidende verklaringen aflegt over zijn vluchtrelaas. De verzoekende partij blijft hier echter *in casu* volledig in gebreke. Wat betreft haar intellectuele capaciteiten, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij niet naar school is geweest en niet kan lezen en schrijven (NPO, p.5-6). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter ook dat ze wel naar de madrassa is geweest en de winkel van haar vader heeft opengehouden (NPO, p.6). Uit deze elementen kan worden afgeleid dat ze dus wel degelijk over voldoende intellectuele capaciteiten beschikt aangezien ze enige scholing heeft genoten in de madrassa en professioneel actief is geweest door het openhouden van de winkel van haar vader. Voor het overige worden haar beperkte intellectuele vermogens niet aangetoond door enig document. Wat betreft haar psychologische stoornissen wordt dit op geen enkele wijze vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal of wordt hier geen document ter staving van deze beweringen bijgevoegd. Dit is dus een blote bewering waaraan geen geloof kan worden gehecht. Voorts brengt de verzoekende partij nergens naar voor op welke wijze haar jonge leeftijd, intellectuele capaciteiten en psychologische stoornissen een invloed hebben gehad op haar verklaringen, doet geen enkele moeite om de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties op te helderen of te verduidelijken of verduidelijkt geenszins op welke manier de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen. De verzoekende partij kan dus betreffende dit punt niet worden gevolgd noch slaagt ze erin met een dergelijke argumentatie de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat ze alles heeft verteld wat ze wist en niet méér kan vertellen, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet genoeg zijn om af te leiden dat haar relaas niet aannemelijk is en dat de incoherenties in haar relaas geenszins de kern van haar asielrelaas raken. De verzoekende partij kan ook hier echter niet worden gevolgd. Na een grondige lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden wel degelijk betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas en hieruit kan worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze Afghanistan is ontvlucht wegens haar vermeende problemen met de taliban. Verder kan ze met dit eerder simplistisch en nietszeggend verweer de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen. Bovendien slaagt ze er eveneens niet in om de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en ongeloofwaardigheden op te helderen of te verduidelijken. Omwille van deze redenen wordt dan ook de motivering van de commissaris-generaal overgenomen, omdat deze pertinent en juist is, wanneer die stelt:

“Ten tweede bleken uw verklaringen op diverse punten tegenstrijdig met de verklaringen van uw broer, [T. W.] (CG:[...], OV: [...]). Zo stelde uw broer dat uw familie gronden heeft in Afghanistan, meer bepaalde twee of drie jerib (min of meer 50 are) waar uw vader tarwe op teelde indien er genoeg regen was (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.5, 15). U daarentegen verklaarde dat uw vader enkel een eigen huis had en helemaal geen gronden (CGVS p.4, 5), wat op zijn minst merkwaardig is. Ook gaf uw broer aan dat hij eerst naar een gewone school ging en nadien naar een madrassa of Koranschool in het dorp Dak, omdat er in jullie eigen dorp (Turani) geen madrassa was (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.15-16). U verklaarde vreemd genoeg dan weer dat er wel een madrassa of Koranschool was in uw dorp, waar uzelf naartoe ging (CGVS p.5), en beweerde daarenboven dat ook uw broer naar diezelfde madrassa

ging (CGVS p. 23). Geconfronteerd met uw broers verklaring dat hij naar een madrassa in Dak ging, stelde u eenvoudigweg dat hij eerst in dezelfde madrassa als u (in jullie eigen dorp) studeerde maar dan hij een tijdje later naar de madrassa in Dak gebracht werd (CGVS p.23). Uw broer vermeldde echter nergens tijdens zijn uitgebreide onderhoud op het CGVS dat hij van madrassa veranderde (zie gehoorverslag broer), en dit terwijl zijn asielmotieven zich net centreerden rond zijn verklaarde studie in een madrassa en het feit dat hij daar zou gerekruteerd door de Taliban voor de jihad. Bovendien verklaarde uw broer dat uw vader jullie huis diende te verkopen om zijn vertrek uit Afghanistan te financieren en dat jullie nadien een huis huurden (gehoorverslag broer dd.04.04.2017 p.4), waartegenover u beweerde altijd in hetzelfde huis, de eigendom van uw vader, gewoond te hebben (CGVS p.4) en helemaal niets vermeldde over een zogenaamde verkoop. Het hoeft geen betoog dat dergelijke discrepanties zowel uw eigen geloofwaardigheid als die van uw asielmotieven wederom aantasten, en ook de bedrieglijkheid van uw broers asielmotieven opnieuw bevestigen.

Ten derde zijn een aantal van de door u beschreven gebeurtenissen die deel uitmaken van uw asielrelaas weinig aannemelijk te noemen, en sprak u zichzelf op verschillende punten tegen. Zo stelde u onder meer dat er, nadat enkele Afghaanse soldaten sigaretten en water in uw winkel kwamen kopen, een oudere van het dorp naar u toekwam om te vragen waarover u met hen sprak (CGVS p.14, 17). Gevraagd wie deze oudere was, antwoordde u echter opmerkelijk genoeg dat u hem niet kende omdat er “veel ouderen in uw dorp zijn” (CGVS p.17), wat niet kan overtuigen. Verder gaf u aan dat u en uw vader diezelfde avond tegengehouden werden door twee Talibanleden op de terugweg van de moskee, die jullie zeiden dat jullie opgeroepen werden door een zekere Mawlawi of religieus geleerde (CGVS p.14, 17). Toen deze Talibanleden u en uw vader vervolgens meenamen naar de madrassa van het dorp Dak, bleek deze Mawlawi zelf echter helemaal niet aanwezig, waarna jullie weer mochten beschikken (CGVS p.14, 18). Dat een Mawlawi twee (andere) Talibanleden de opdracht zou geven om u en uw vader naar hem toe te brengen maar zelf niet aanwezig zou zijn op de afspraak, houdt geen enkele steek en is niet geloofwaardig. Daarbij stelde u eerst dat één van deze Talibs jullie zei dat jullie morgen moesten terugkomen (CGVS p.14), terwijl u later plots verklaarde dat jullie moesten teruggaan wanneer jullie opnieuw opgeroepen werden, maar dat er niets gezegd werd over wanneer precies (CGVS p.18). Ook gaf u aan dat uw vader u, toen jullie van de madrassa in Dak weer naar huis wandelden, vroeg of u iets verkeerd had gedaan, maar dat u aan niets kon denken en zei dat dit niet het geval was (CGVS p.18). Het gegeven dat er diezelfde dag enkele soldaten water en sigaretten in jullie winkel waren komen kopen, iets wat nog nooit eerder was gebeurd (CGVS p.17), en dat u hierover ook nog specifiek aangesproken werd door een oudere van het dorp (CGVS p.14, 17), viel u blijkbaar vreemd genoeg niet te binnen. Al even bedenkelijk is uw verklaring dat er de volgende dag een brief van de Taliban werd afgeleverd bij uw winkel, die u vervolgens naar uw vader zou gebracht hebben die hem op zijn beurt liet lezen door een buur (CGVS p.15, 18-19). U weet echter niet waar deze brief momenteel is en of hij nog steeds bij uw vader is, omdat u uw vader dit kennelijk nooit hebt gevraagd (CGVS p.19). Dat uw vader u nooit meer iets over deze brief zou verteld hebben, en u er ook geen kopie of foto van hebt of kan voorleggen (CGVS p.19), doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Ook het feit dat uw vader u na het ontvangen van deze brief helemaal alleen, te voet via de velden, naar het huis van uw maternale oom in Dak zou gestuurd hebben, is op zijn minst twijfelachtig te noemen. U en uw vader werden de avond voordien immers nog meegenomen naar Dak door twee Talibanstrijders omdat jullie opgeroepen werden door een zekere Mawlawi, waardoor uw vader u met andere woorden helemaal alleen ‘in de richting van de vijand’ stuurde. Bovendien verklaarde u dat uw vader u diezelfde avond achterna kwam naar het huis van uw oom (CGVS p.15, 20), wat een opvallend weinig doordachte handeling is waarmee hij de Taliban net riskeerde naar u toe te lokken. Voorts is het opmerkelijk dat uw oom amper een uur na de komst van uw vader, en een gesprek waarin besloten werd dat u beter het land verliet, u reeds wist te laten ophalen door een chauffeur die u meteen naar Kabul bracht (CGVS p.21). Dat uw oom uw vertrek in slechts een uur tijd wist te regelen, plaats evenzeer vraagtekens naast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tenslotte kunnen ook uw verklaringen over de bomexplosie bij uw winkel, die de Taliban zou veroorzaakt hebben nadat u uw dorp reeds had verlaten, niet overtuigen. Het feit dat uw vader u, toen u hem opbelde vanuit Nimroz, enkel zou gezegd hebben dat jullie winkel werd opgeblazen, “niets anders”, omdat u geen belwaarde meer had (CGVS p.8), is weinig geloofwaardig. U had (hebt) immers nog steeds contact met uw vader, ook vanuit België, meer bepaald via uw broer [W.] (CGVS p.9). U had met andere woorden de gelegenheid om uw vader meer vragen te stellen over deze explosie, wat u vreemd genoeg nooit deed. Andersom had ook uw vader de kans om u hier meer over te vertellen, wat hij eveneens niet deed. U weet immers niet wat voor bom er bij de winkel geplaatst werd, hoe de Taliban die daar zou geplaatst hebben, of de winkel volledig vernield werd of niet, of er nog andere gebouwen beschadigd raakten, of er mensen gewond raakten of om het leven kwamen (CGVS p.8-9). Zelfs op de eenvoudige vraag of uw vader nog naar de winkel ging kijken na deze explosie, kon u geen enkel antwoord geven. Het excuus dat u sindsdien “altijd onderweg was en niet veel met hem kon spreken” (CGVS p.9), is hierbij niet aannemelijk.

Ten vierde bleken uw verklaringen op het CGVS opvallend afwijkend van hetgeen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde. Gevraagd naar een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan, verklaarde u bij de DVZ immers dat er in uw dorp zeer veel soldaten waren, dat u aan één van hen een pakje sigaretten verkocht en dat iemand dit aan de Taliban vertelde. Ook zei u dat de Taliban vervolgens naar uw dorp kwam, maar niet specifiek naar uw huis, en dat uw vader u daarna naar uw oom stuurde. Kort daarna blies de Taliban uw winkel op, waarna u uit Afghanistan vluchtte (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, vraag 3.5). Dat u destijds helemaal niets vermeldde over het gegeven dat u en uw vader door twee Talibanleden werden tegengehouden nabij jullie huis en meegenomen naar de madrassa in de Dak, zoals u ten overstaan van het CGVS uiteenzette (CGVS p.14, 17-18), en daarentegen stelde dat de Taliban enkel naar uw dorp maar niet specifiek naar uw huis kwam, is onbegrijpelijk. Geconfronteerd met deze bevindingen, kon u hier vanzelfsprekend ook geen logische uitleg aan geven. Dat de tolk of interviewer van de DVZ u misschien niet verstonden of u hen mogelijk niet begreep of teveel in de war was (CGVS p.18), kan niet aannemelijk geacht worden. Het verslag van het interview bij de DVZ werd u immers voorgelezen en u bevestigde dat deze verklaringen juist waren (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ). Toen u aan het begin van het onderhoud bij het CGVS gevraagd werd of u opmerkingen had bij dit interview verklaarde u bovendien dat dit niet het geval was. Wel beweerde u dat u de tolk destijds niet 100% goed en duidelijk kon verstaan, hoewel het interview in het Pashtu, uw moedertaal, plaatsvond (CGVS p.3). Nergens uit de notities van de DVZ blijkt echter dat u problemen had om de tolk te begrijpen, en bovendien verklaart een eventueel probleem met het begrijpen van de tolk nog steeds niet waarom u bij de DVZ zou aangeven dat de Taliban niet specifiek naar uw huis kwam, maar aan het CGVS plots zou verklaren dat u persoonlijk werd meegenomen door diezelfde Taliban. Dat andersom de tolk bij de DVZ u dermate verkeerd zou begrepen hebben of slecht verstond en dit volledig verkeerd vertaald zou hebben (CGVS p.18), is evenmin geloofwaardig. Ook de uitleg dat u bij de DVZ niets zei over het feit dat u en uw vader meegenomen werden door twee Talibanleden naar een zekere Mawlawi, "omdat ze u geen specifieke vragen stelde" maar "grote vragen" (CGVS p.19), raakt kant noch wal. De vraag bij de DVZ luidt immers duidelijk om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit uw land van herkomst. Dat er bij de DVZ geen tijd noch ruimte is om alle details te vermelden, en dat hier evenmin op doorgevraagd wordt door de interviewers van dienst, moge duidelijk zijn. Het slaat echter nergens op dat u een incident met de Taliban dat u persoonlijk overkwam, en dat de kern van uw asielmotieven beslaat, zomaar achterwege zou laten in de samenvatting van uw problemen. U werd bij de DVZ bovendien nog gevraagd om wat specifiek uit te leggen wat voor problemen u kreeg, en of u een goede samenvatting had gegeven van de voornaamste gebeurtenissen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Dat u van deze gelegenheid geen gebruik maakte, hierop duidelijk antwoordde dat dit "alles" was, en desondanks de schuld wat betreft het ontbreken van dit element tracht van u af te schuiven, zegt wederom genoeg over zowel uw eigen geloofwaardigheid als die van uw asielmotieven. Daarenboven zei u bij de DVZ eveneens helemaal niets over de brief die u kreeg van de Taliban, iets wat u alweer gemakshalve probeerde weg te wuiven met het argument dat u hier geen vragen over gesteld werden (CGVS p.20). Het feit dat u het ontvangen van deze brief wel vermeldde ten overstaan van het CGVS omdat u er vragen over gesteld werden, klopt overigens niets. U vermeldde deze brief immers spontaan toen er gevraagd werd naar de bomexplosie bij uw winkel (CGVS p.8), alsook nogmaals uit eigen beweging tijdens uw vrije relaas (CGVS p.15). Dat u dit daarentegen helemaal niet deed bij de DVZ hoewel u hier duidelijk de kans toe kreeg, haalt uw geloofwaardigheid een zoveelste maal onderuit. Voorts zei u bij de DVZ eveneens niks over een gevecht in uw dorp dat plaatsvond de nacht nadat deze Afghaanse soldaten in uw winkel waren geweest, waarbij Talibanleiders gedood werden en waardoor u beschuldigd werd van een verklikker of spion te zijn (CGVS p.15), en bleef u zich ook wat dit betreft achter hetzelfde vergeefse argument verschuilen (CGVS p.20). Tot slot kan nog opgemerkt worden dat u bij uw aanmelding bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die plaatsvond in het Kleine Kasteeltje op 17 november 2020 en waar u zich zoals eerder aangehaald onterecht minderjarig verklaarde, aangaf dat u Afghanistan had verlaten omwille van rekrutering door de Taliban (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, 'motief voor de immigratie naar België'). Ook dit staat volledig haaks op uw huidige bewering dat de Taliban u, wegens het bezoek van enkele soldaten in uw winkel en de daaropvolgende dood van enkele Talibanleiders bij gevechten in uw dorp, beschuldigde van spionage tegen hen en dat ze u om die reden dreigden te doden (CGVS p.19). Meer nog, gevraagd of u ooit problemen van (pogingen tot) rekrutering had ervaren, stelde u dat dit niet het geval was omdat u niet slaagde voor het examen dat ze daarvoor afnemen in de madrassa (CGVS p.23-24). De Taliban probeerde u ook nooit te rekruteren in plaats van uw broer, [W.], die volgens u eerder om die reden uit Afghanistan vluchtte, omdat u naar eigen zeggen nog erg jong was in die tijd (CGVS p.24). Gewezen op het feit dat u bij uw aanmelding nochtans naar rekrutering door de Taliban verwees als reden voor uw komst van Afghanistan naar België, probeerde u zich hier wederom op wel erg eenvoudige wijze vanaf te maken. Zo beweerde u namelijk frappant genoeg dat u deze vraag niet gesteld werd en dat men enkel vroeg waar u vandaan kwam en hoe oud u was, hetgeen echter nergens op slaat gelet op de standaard

fiche die bij elke (althans verklaarde) niet-begeleide minderjarige vreemdeling, weliswaar in meerdere of mindere mate, wordt ingevuld. Dat dit eveneens een misvatting tussen uzelf en de tolk of interviewer zou betreffen, wordt gelet op het wezenlijke verschil in verklaringen, alsook de hierboven reeds vastgestelde reeks aan inconsistenties en tegenstrijdigheden, niet aannemelijk geacht."

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.3. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende rapporten om haar stelling te onderbouwen.

6.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance*”).

Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.5. De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in 2020. Bij haar vertrek uit Afghanistan had de verzoekende partij de meerderjarige leeftijd zo goed als bereikt. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Zij komt echter niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hieruit kunnen bezwaarlijk “persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” blijken. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn

er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel

risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met

IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de Taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert hiervoor aan dat ze wegens haar jonge leeftijd, haar beperkte scholing en het gegeven dat ze alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers in haar regio van herkomst.

Gelet op het feit dat, zoals reeds hierboven onder punt 6.3.1. werd vastgesteld, de verzoekende partij reeds meerderjarig is en dat ze in haar regio van herkomst heeft verbleven tot ze bijna de volwassen leeftijd had bereikt, over de gepaste intellectuele capaciteiten beschikt en nog in contact staat met haar familie in Afghanistan (NPO, p.9) kan worden geoordeeld dat ze over een voldoende sociaal netwerk en beoordelingsvermogen beschikt om er eventuele gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en ze dus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers in haar regio van herkomst.

De verzoekende partij voert in deze context ook aan dat de commissaris-generaal haar verwijt dat ze geen bijkomende informatie kan overmaken met betrekking tot de machtsovername in Afghanistan door de Taliban. De verzoekende partij baseert zich echter op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing: "*U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan-e Jadid, provincie Baghlan, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*" De beoordeling van de commissaris-generaal is gebaseerd op de meest recente objectieve landeninformatie, die hij ook toevoegt aan het administratief dossier. De commissaris-generaal verwijt de verzoekende partij geenszins dat zij geen informatie over de veiligheidssituatie kan toevoegen, maar stelt slechts louter vast dat de verzoekende partij geen informatie of bewijs bijbrengt die de beoordeling van de commissaris-generaal in een ander daglicht kan plaatsen. Dit doet ze trouwens ook niet in het verzoekschrift.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS